

နှိုင်း

နှုံးသားထဲ

ကြွက်ဝင်ချော့ ...

လူတစ်ယောက်၏ ဘဝတွင် မိမိဝိညာဉ်က မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှ မကြားရအောင် ကျယ်လောင်စွာ မေးသော မေးခွန်းသုံးခု ရှိသည် ...

ထိုမေးခွန်း (၃) ခုမှာ ...

မိမိပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေက မေးသော မေးခွန်း။ မိမိ အသက်အရွယ် အခြေအနေက မေးသော မေးခွန်းနှင့် မိမိခံစားချက် အခြေအနေက မေးသော မေးခွန်းတို့ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုမေးခွန်း (၃) ခု၏ အဖြေကို သင့်တော်အောင် ဖြေဆိုခြင်းသည် ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည် ဟု ထင်သည်။ ။

အသက် (၃၀) ကျော် လာပြီး အိမ်ထောင်မရှိသော လူမျိုးတွင် ထိုမေးခွန်း (၃)ခုသည် ထင်မှတ်မထားသော ဆုံမှတ်တစ်ခုတွင် ရုတ်တရက် ပေါင်းဆုံကာ မေးခွန်းတစ်ခုတည်း ဖြစ်သွားသည့်အခါ ထိုမေးခွန်းသည် ဖြေဆိုရ အလွန် ခက်ခဲသော ကြီးကျယ် ခမ်းနားသည့် မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ ။

ထိုမေးခွန်းတစ်ခုကို ကြုံတွေ့ရသည့်အခါ...

ချောက်ချား တုန်လှုပ်ဖို့ ကောင်းသည်။ ဘယ်လို ပြန်ဖြေရှင်းရမှန်း မသိတော့ဘဲ တိတ်တဆိတ် နာကျင်ရတတ်သည်။ ။

တချို့ အမေးခံရသူများက ထိုအဖြေကို ကြုံသလို ဖြေမိ၍ ဒုက္ခရောက်သွားကြရသည်။ ။

တချို့က အမေးကို တခြား အဖြေက တစ်မျိုးဖြစ်ကာ အခြေအနေ ဆိုးသွားတတ်ကြသည်။ ။

တချို့က ထိုအဖြေကို တခြားတစ်ယောက်ထံမှ ခိုးချမိသဖြင့် အဖြေမှားမှန်းမသိ၊ မှန်မှန်းမသိနှင့် ဇေဝဇဝါ ခံစားသွားရသည်။ ။

ထိုအဖြေအတွက် မေးခွန်းမှာ "အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား" ဟူ၍ ဖြစ်ပြီး ထိုမေးခွန်းကို အမေးခံရသူတိုင်း ပြီးလေ့ရှိပါသည်။ ။

သို့သော် ထိုအရာမှာ အပြီးစစ်စစ်တော့ မဟုတ်...။

အော်ရယ်၍ လည်း မရ၊ ဟစ်၍ ဟစ်၍ ငိုလည်း မရသဖြင့် ရယ်ခြင်း နှင့် ဟစ်ငိုခြင်း နှစ်ခုက ဖိညှပ်ထားသော နှုတ်ခမ်း၏ အတွန့်အကွေးတစ်ခု သာဖြစ်ပါသည်။ ။

အခု အသက် (၃၃) နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်လည်း ထိုမေးခွန်းနှင့် ကြုံနေသည်။ ။

ကျွန်တော် ပြီးပါသည်။ ။

ထိုအပြီးကို မကြိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် အခုလို ဖြေသည်။ ။

ကျွန်တော့်အဖြေကို ပြည်စုံစေရန် ကြွက်တစ်ကောင်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကူညီခဲ့ပါသည်။ ။

ကြွက်တစ်ကောင်သည် လူတစ်ယောက်ဘဝတွင် ဘာမှ အရေးမကြီးသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်။ ။

ကျားဆရာ ကြောင်၊ ကြောင်ဆရာ ကြွက် ဆိုသော်လည်း ကြွက်သည် ကျားမဟုတ်သည့်အတွက် လူတစ်ယောက် အတွက် ကြောက်စရာ သတ္တဝါ တစ်ကောင်မဟုတ်။

Albut Camue (အဲဘတ်ကမြူး) ဆိုသည့် ပြင်သစ် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကတော့ plague ဆိုသည့် ဝတ္ထုထဲတွင် ကြွက်များ ဒုက္ခပေးသဖြင့် တစ်မြို့လုံး လူတွေ သောင်းချီ ဒုက္ခရောက်ရသော ပလိပ်ရောဂါ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပုံကို ရေးခဲ့ဖူး၏။

သို့သော် ပုလိပ် ရောဂါကို သိပ္ပံပညာက အနိုင်ယူလိုက်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကြွက်ဆိုသည် မှာ ...လူကို ဒုက္ခပေးနိုင်တော့သော သတ္တဝါ ဖြစ်သွားသည် ။

သို့သော်...

လူတစ်ယောက် နှလုံးသားထဲကို ကြွက်တစ်ကောင် ဝင်နေခဲ့သည် ။
ထို့အတွက် ထိုလူသည် ရူးမတတ် ခံစားခဲ့ရ၏။

နောက်ဆုံးအကြိမ်ထိ ဒုက္ခပေးခဲ့သော ကြွက်တစ်ကောင်၊ လူတစ်ယောက်... အချစ်အကြောင်းကို... အသိပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။

တွေ့ရာကို ကိုက်တတ်သော ကြွက်တစ်ကောင်၊ နှလုံးသားထဲ ဝင်သွားသောအခါ...။

(တစ်)

ကံသာသည် "ဝတ်ဆံများ " ကုမ္ပဏီတွင် ငွေစာရင်းတာဝန် ယူရသော စာရေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။

သူ ရုက္ခဗေဒ ဘာသာဖြင့် ကျောင်းပြီးထားသော်လည်း သူ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အလုပ်တွင် ရှစ်တန်းကျောင်းသား တစ်ယောက်ပင် တတ်သော ဂဏန်းများကို ပေါင်းခြင်း၊ နုတ်ခြင်း၊ မြှောက်ခြင်း၊ စားခြင်း သာ ဖြစ်သည်။ ။ သူရဲခွဲသော ဘွဲ့နှင့် သက်ဆိုင်တာဆို၍ ဝတ်ဆံများ ဟူသော Company နာမည်သာ ရှိ၏။

ကံသာသည် အသက် (၃၄) နှစ်။ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး နေလိုသော မျက်ဝန်းများ ရှိသည်။ ။ ထိုမျက်ဝန်းများ နှင့် လိုက်ဖက်သော အမြဲတမ်း ပြုံးနေတတ်သည့် သူ့နှုတ်ခမ်းများ သည် တစ်လတစ်ခါတော့ ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာဖြစ်တတ်သည်။ ။ ထိုနေ့သည် ဝတ်ဆံများ Company တွင် လခထုတ်သော နေ့ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဒီနေ့ ကံသာ့နှုတ်ခမ်းများ ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်နေသည်။ ။ သို့သော် ထိုနေ့သည် ဝတ်ဆံများ Company ၏ လခထုတ်ရက်တော့ မဟုတ်။ အရင်က ခပ်အေးအေးနေတတ်သော ကံသာ့ပုံစံသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခပ်မတ်မတ် ခပ်တည်တည် ရှိနေသည်။ ။ ရှေ့တွင် ရှိနေသော ရုပ်ပွဲနေသည့် စာရွက်များ ထဲတွင် ငြိမ်နေကြသော ကိန်းဂဏန်းများ သည် ကံသာ့စိတ်ထဲမှာ ဟိုဒီ ပြေးနေကြ၏။ အားလုံး စုပေါင်းသွားလိုက် တစ်ခုစီ ပြန်ခွဲထွက်သွားလိုက် ဖြစ်နေ၏။ ကံသာ့လက်ထဲတွင် ခွေးတံဆိပ် (အမှန်တော့ ပိရမစ်တံဆိပ်) ခဲတံသည် ဟိုဒီ ရွေ့ရှားနေသည်။ ။ မျက်မှောင်နည်းနည်း ကုတ်ချထားကာ သူ့မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် တင်း

မာနေပုံ ရသော်လည်း Company မှ ဝန်ထမ်းများက ဒီမျက်နှာကိုပင် အပြီးနှင့် လှမ်း၍ ကြည့်ကြည့်နေကြသည်။ ။

နံနက်ခင်း (၁၁) နာရီ Company တစ်ခု၏ အသံများ ဖြစ်သော ကုလားထိုင်ခုံ ဆွဲယူလာသံ၊ ဘာဟု မသိကွဲသော စကားသံသဲ့သဲ့များ ၊ ရယ်သံ၊ တရှုပ်ရှုပ် လမ်းလျှောက်သွားသံ၊ ထမင်းချိုင့်ဖွင့်သံ၊ File လှန်သံ၊ Ph one သံများက အရင်နေ့များ လိုပင် ကြားနေရသော်လည်း ထိုအသံများ ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော ပျော်ရွှင်မှုက ပါဝင်နေသည် ကို Company တစ်ခုလုံးက လူတွေ သိနေကြ၏။

ထိုနေ့သည် မတ်လ (၂၄) ရက်နေ့၊ ဝတ်ဆံများ Company ၏ အမြတ်ထဲမှ ၁၀% ကို လူငါးဆယ့်နှစ်ယောက်ဖြင့် စားထားသော ရလဒ်ကို သိချင်၍ သာ ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ဦးတင်ကိုအောင် ဘာကိုမှ မတွေ့ရ။ ကံသာ ငုံ့ရေးနေသော စာရွက်ထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ ပေါင်းထား၊ မြှောက်ထားသော ဂဏန်းများကို သာ တွေ့ရ၏။

"ဟေ့ကောင် မင်းကိစ္စပြီးရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ်၊ သဘူတောသလား"

ဦးတင်ကိုအောင် စကားသံကြောင့် အစဉ်လိုက် ပေါင်းချလာသော ကံသာမှတ်ဉာဏ်ထဲမှ ကိန်းဂဏန်းများ အားလုံး ပြိုကျသွား၏။ ကံသာတော်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ ။

"ဟာဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း ကျွန်တော် ဒီမှာ ပေါင်းနေတဲ့ ဂဏန်းတွေ အားလုံးရှုပ်ကုန်ပြီ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မထိုင်နိုင်သေးပါဘူးဗျာ၊ မပြီးသေးဘူး ဗျ"

"မင်းကလည်း ကွာ၊ ပိုက်ဆံလေး ငါးသိန်းကို ငါးဆယ့်နှစ်နဲ့ စားတာ ဘာများ ကြီးကျယ်နေရတာလဲ၊ ဘာခက်လို့လဲ"

"အစ်ကိုကြီးတို့ က ရမယ့်ဟာပဲ သိတာကိုး၊ ကျွန်တော်က တစ်နှစ်လုံး စာရင်းတွေ ရှင်းရတာ၊ အခန်းအနားမှာ လအလိုက် စာရင်းတွေ ဖတ်ပြရမှာ ဗျ"

"အေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းသဘောတော့လို့ မရဘူး ကံသာ၊ မင်းဆီကရမယ့် ဘောနပ် (စ) နဲ့ ငါတို့ က လက်ဖက်ရည် သောက်ကြမှာ"

ဦးမောင်ညိုက ဝင်ပြောရင်း ကံသားစားပွဲပေါ်ကို စာရွက်တချို့ တင်သည်။ ။ ထိုလူကြီး (၃) ယောက်ကတော့ သူနှင့်အတူ တွဲနေသည့် Company တစ်ခုတည်း မိတ်ဆွေမို့ ကံသားကို တခြားလူတွေထက် ပိုနိုင်ကြ၏။ ဦးဉာဏ်ပေါ်က သူ့ခုံမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။

"ကျွန်တော် အခုတော့ လိုက်လို့ မရသေးဘူး၊ စာရင်းတွေ ပြီးသွားရင် လာခဲ့မယ်။ ဆိုင်က စောင့်နေကြဗျာ၊ သဘူတောတယ်"

"သဘူတောရင် ပြီးတာပဲ၊ ငါတို့ ရမယ့် အမြတ်ငွေထဲက တိုက်မှာ ကွ၊ ဟိုကောင် ဉာဏ်ပေါ်တိုက်လိမ့်မယ်"

ဦးတင်ကိုအောင့် စကားကြောင့် ကံသာ ထပ်မံ စိတ်ညစ်နေရသည်။ ။ ဦးဉာဏ်ပေါ်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူ့ခုံမှ တိတ်တိတ် ပြုံးကာပြ၏။

"အဲဒါ မဖြစ်ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်စီကို စာအိတ်နဲ့ ထည့်ပေးရမှာ ၊ အခု ထုတ်သုံးလို့ မရဘူး၊ လခထုတ်သလို ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ရပါတယ်ကွာ၊ မောင်ရင်ကလည်း ကိုယ်တို့ သုံးယောက် သောက်

တဲ့ ပိုက်ဆံကို နုတ်ပြီး သူ့အိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့၊ သဘူတောလား။"

"ကဲဗျာ၊ မတောလည်း ရမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ သဘူတောတယ်၊ တောတယ်၊ သွားနှင့်ကြ၊ လာခဲ့မယ်"

ဦးမောင်ညိုနှင့် ဦးတင်အောင်ကိုတို့ ဦးဉာဏ်ပေါ်ကို လှမ်းလက်မ ထောင်ပြကာ ထွက်သွားကြ၏။ ကံသာ စာရင်းတွေထဲ ပြန်ပြုတ်ကျသွားပြန်သည် ။ Company ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆူညံ ကာနေ၏။

နာရီဝက်ခန့် ကံသာ တကုတ်ကုတ် အလုပ်ရှုပ်ပြီးတော့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးစီ ရရှိမည့် ငွေစာရင်းက ထွက်လာသည် ။ တစ်ဦးလျှင် အနည်းဆုံး ရှစ်ထောင်လောက်တော့ ရမည်ဖြစ်သည် ။ နှစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့မှ ရမည့် ငွေရှစ်ထောင်ကျော်သည် Company ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အတွက် တော့ မင်္ဂလာစုံတွဲ ထိပေါက်သလို ခံစားရမည်မှာ သေချာသည် ။ Company တစ်ခုလုံးမှာ ရှိသည့် ဝန်ထမ်းတွေ အသည်းအသန် သိချင်နေကြသော ကိစ္စမှာ လည်း တစ်ဦးလျှင် ဘယ်လောက်ရမည်လဲ ဆိုသည့် ကိစ္စသာ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ကိုယ့်သိက္ခာနှင့် ကိုယ် ဘယ်သူမှ လာမမေးကြသေး...။

ကံသာ စာရွက်တွေကို သိမ်းပြီး ဘဲဥကြော်နှင့် ငါးပိထောင်းပါသည့် ထမင်းဘူးကလေးကို ဖွင့်တော့ အပျိုကြီး တင်လေးမြင့်က ငါးဖယ်နှစ်တုံး လာကာ ထည့်ပေးရင်း စကားကို စသည် ။

"အိမ်မှာ ညီမက ငါးဖယ်ကြော်တာလေ၊ ထည့်ပေးလိုက်တာ များနေလို့ မင်း မလည်း တစ်နေ့လုံး တကုပ်ကုပ်နဲ့ ကံသာ။ တွက်ပြီးပြီလား၊ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်...'

"အဲဒါတော့ မသိသေးဘူး၊ ထမင်းစားပြီးမှ အသေအချာ ထပ်တွက်ရ

ဦးမှာ "

ကံသာ မော့မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သဖြင့် အပျိုကြီး ဒေါ်တင်လေးမြင့်က လက်မှ လွှတ်ချပြီးစ ငါးဖယ်နှစ်တုံးကို နှမြောသလို ကြည့်ကာ အီလည်လည်နှင့် ပြန်သွား၏။ ကံသာ ထမင်းစားပြီးခါနီးလောက်မှ ဝန်ထမ်းတွေ အသံ ပိုကျယ်လာသဖြင့် မော့ကြည့်တော့ အထည်လပေး ရောင်းသည့် မနော်ဟရီကို ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် တွေ့ရသည်။ ။

မနော်၏ ခြင်းတောင်းထဲမှ အထည်တွေကို ဆွဲကာ ဖြန့်သူဖြန့်၊ ကပ်ကြည့်သူက ကြည့်နှင့် အားလုံး ဆူညံကာ နေကြ၏။ လခထုတ်ခြင်း မဟုတ်သဖြင့် အပျို၊ လူပျိုတွေက အိမ်ကို ပြန်ပေးစရာ မလိုသဖြင့် ပိတ်စတွေ ရောင်းရဦးမှာ ကျိန်းသေသည်။ ။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ။ မိန်းမရှိ၊ ယောက်ျားရှိသူတွေကတော့ ပိတ်စရောင်းသည့် နားမှာ သိပ်မတွေ့ရ၊ သန်းဌေးမောင်တို့ ကိုဉာဏ်ပေါ်တို့လို မိန်းမကြောက်ရသူတွေ ဆိုလျှင် ကံသာကိုလည်း လှည့်မကြည့်၊ ဘယ်လောက်ရမည်ဆိုတာလည်း စိတ်မဝင်စား၊ ပျော်ရွှင် အော်ဟစ်နေသူတွေကို ‘ရူးနေသလား’ ဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်ကာ ရှေ့မှ အလုပ်တွေကိုသာ ကျိုး၍ လုပ်နေလေ့ရှိသည်။ ။ သူတို့ တာဝန်က ကံသာ စာအိတ်ထဲ ထည့်ပေးမည့် ငွေကို တက်ယူရန်သာ ဖြစ်၏။ ထိုငွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ထိရလိမ့်မည်မဟုတ်...။

ခဏကြာတော့ အထည်တွေကို အပြုံးနှင့် ဖြန့်ကာ ပြနေသော မနော်က ကံသာခုံနား ကပ်လာသည်။ ။ မနော်က Company မှ ဝန်ထမ်း မဟုတ်သော်လည်း အမြဲ အထည် လာရောင်းနေရကျမို့ Company တစ်ခုလုံးနှင့် ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"ကိုကံသာ အလုပ်တွေ အတော်များ နေလား၊ ပိုးတွဲကလေးတွေပါ တယ် ၊ ကြည့်ဦးမလား"

"ဟင့်အင်း မနော်၊ မကြည့်တော့ဘူး"

"လူပျိုကြီးကလည်း ဘယ်သူ့အတွက် ငွေတွေ စုနေရတာတုံး၊ ဝတ်ဦး၊ စားဦးမှ ပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ ဟို ကိုငြိမ်းအေးနဲ့ ကိုတင်မောင်သန်းလေ သူတို့နှစ်ယောက်က ယူထားတာ သိပ်များ နေပြီ၊ အဲဒါ ရမယ့်ထဲက ဖြတ်ပြီး.."

မနော် စကားကြောင့် ကံသာ စာရွက်များကို ထပ်နေရာမှ မော့ကာ ကြည့်ရသည်။ ။

"အကြွေးကိစ္စက ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး မနော်၊ စာအိတ်ထဲ ထည့်ပေးရမှာ ဆိုတော့ သူတို့ ဆီကပဲ ယူပါ"

ကံသာလေသံနှင့် မျက်နှာမူန်ကုပ်ကုပ်ကြောင့် မနော်က အပြုံးနှင့်ပင် စားပွဲပေါ် အသာတင်ပြသော အကြွေးစာရွက်ကို လူမမြင်ရအောင် ယူကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။ ပြီးတော့မှ ကံသာ စာအိတ်တွေ ထုတ်ကာ ဝန်ထမ်းအမည်တွေကို အစဉ်လိုက် ရေးပြီး ငွေကို ထည့်ရသည်။ ။

ဝန်ထမ်းနာမည်တွေ ရေးရင်း သူ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော ဝန်ထမ်းနာမည် တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ။ 'ယွန်းဝသုန်'...။

ထိုနာမည်ကို ကံသာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့။ စဉ်းစားကြည့်နေချိန်မရ။ ။ စာအိတ်တွေထဲ ငွေခပ်သွက်သွက် ထည့်ရသည်။ ။ ကိုတင်ကိုအောင်တို့နှင့် ချိန်းထားသော နေရာကို သွားဖို့ 'သဘူတော'ထားသည့် ကိစ္စက ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

"ကောင်လေး ကံသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားတော့မလို့ လား"

"ဟာ... ကိုဉာဏ်ပေါ်က အခုထိ မသွားရသေးဘူးလား၊ ကျွန်တော်က သွားပြီ မှတ်တာ"

ကိုဉာဏ်ပေါ်က ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးကို ပေကလတ် ပေကလတ်

လုပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ကပ်၍ ပြန်ပြောသည်။ ။

"ငါ မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ ကောင်လေး၊ ငါ မင်းတို့ ကို လက်ဖက်ရည် တိုက်မယ်ကွာ၊ ငါရမယ့်အထဲက ငါးရာထုတ်ပေးထား၊ သဘူတောလား"

"ဟာ အဲဒါတော့ မရဘူး ကိုညဏ်၊ စာအိတ်ထဲ ထည့်ပေးမှာ ဗျ၊ လူများ တွေ ရသလောက် မရရင် ခင်ဗျား မိန်းမက ကောလိမ့်မယ်"

"ရတယ်ကွာ၊ အဲဒီကိစ္စ ငါ့ဘာသာငါ ကြည့်ရှင်းမယ်၊ မင်း သဘူတောရင် သွားနှင့် လာခဲ့မယ်"

မိန်းမကြောက်ရသူ ဖြစ်သဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း တစ်ချက်တွေသွားပြီး ကိုညဏ်ပေါ် မျက်နှာ သေးသေးကလေးထဲမှ ရီဝေလေးပင်နေသော မျက်လုံး သေးသေးကလေးတွေကို ငေးကာ ကံသာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ။

သူမိန်းမကို စာအိတ်ပေးပြီးရင် ထိုအိတ်ထဲမှ တစ်ကျပ်မှ ပြန်သုံးရတော့မှာ မဟုတ်ဆိုတာ သေချာသည်။ ။ ဒီနေ့ သူ့ကို 'သဘူတော' ဖို့ ဆန္ဒတွေ လာထုတ်ပြသော လူတွေထဲမှာ ကိုညဏ်ပေါ်က သနားစရာ အကောင်းဆုံး ဟု သူထင်သည်။ ။

"ကဲဗျာ သဘူတောတယ်၊ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ငါးရာပဲနော်"

‘သဘူတော’ ဆိုသည့် စကားလုံးမှာ ဝတ်ဆံများ Company မှ ဝန်ထမ်းများ သာ သိသော အန္တရာယ်ရှိသည့် Code Name တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

ထိုစကား Company မှ ဝန်ထမ်းများ ပါးစပ်ထဲ ရောက်လာပုံက ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ဖြစ်၏။

မနှစ်က Company အစည်းအဝေး တစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ M.D ဦးအောင်သိန်းက Company ဝန်ထမ်းများ နှင့် ပတ်သက်၍ အချိန်ကို ပြန်ပြင်သည်။ ဝန်ထမ်း စည်းကမ်းကို တင်းကျပ်သည်။ ရုံးတက်ချိန်က (၁၀) နာရီမှ (၈:၃၀) သို့ပြောင်းကာ သွား၏။ ထပ်တိုးသော စည်းကမ်းက ယောက်ျားလေး ဝန်ထမ်းများ တစ်ပတ်တစ်ခါ တနင်္ဂနွေနေ့ Duty ဝင်ရမည်။

M.D ဦးအောင်သိန်းက အရပ်ပုပြတ်ပြတ်၊ မျက်မှန်ထူထူ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းများက တစ်ခုခုကို ချက်ချင်း ဖွင့်ပြောတော့မည့် ပုံစံ၊ အမြဲဒေါသဖြစ်နေသလိုမျိုး၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် လူပျိုသိုးမိဇက ဝင်နေပြီး အရာရာကို အပြစ်မြင်တတ်သူ၊ စေ့စပ်သေချာသူ၊ အမြဲတစ်ခုခုကို အလိုမကျ ဖြစ်နေသော M.D ၏ မျက်နှာမှာ Company တစ်ခု၏ ဒုတိယအကြီးအကဲဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်သည် လည်းကောင်း၊ သူ့ကို Company တစ်ခုလုံးက ရိုသေရမည် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်က သော် လည်းကောင်း၊ ဦးအောင်သိန်း၏ မျက်နှာကို ထိုသို့ဖြစ်စေရန် ဖန်တီးထားဟန်တူ၏။

ဦးအောင်သိန်းက သူ့တင်ပြချက်များကို သုံးကြိမ်သုံးခါ သဘောတူသလားဟု ဝန်ထမ်းများကို မေးသည်။ Compnay ပိုင်ရှင် သူဌေး၏ ရှေ့တွင် သူ့ဝန်ထမ်းများကို ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်ထားကြောင်း၊ သူ့ဩဇာကို ဘ

ယ်လောက် မီးသေကြောင်း သိသာစေရန် အရင်နေ့များ ထက် နှစ်ဆပို၍ မျက်နှာကြောတင်းကာ မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဒုတိယအကြိမ် သဘောတူသလား ဆိုသည့် စကားအထိ ဝန်ထမ်းများ ထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။ တတိယအကြိမ်ကျမှ ကိုတင် အောင်ကိုက ထရပ်ကာ ရုံးတက် ရုံးဆင်းချိန်နှင့် ပတ်သက်၍ ကန့်ကွက် သည်။ ။

ထင်မှတ်မထားသဖြင့် ပြဿနာက အတော်ကြီးမားသွား၏။

ကိုတင်အောင်ကိုကလည်း အလျော့မပေး၊ ဦးအောင်သိန်းကလည်း Company ပိုင်ရှင် သူဌေးရှေ့မှာ မို့ သူ့အရှက်နှင့် သိက္ခာကို အထိမခံ၊ နောက်ဆုံး ရန်ပုံအသွင်အထိ သဘောမတူသည့် ကိစ္စက ရောက်လာသည့် အခါတွင် Company ပိုင်ရှင် ဦးမင်းခန့်က ထရပ်ကာ M.D ဆိုသည် မှာ Company ကို အုပ်ချုပ်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ M.D ၏ လိုအပ်၍ ပြုပြင်သော စည်းကမ်းကို Company ဝန်ထမ်းများက လိုက်နာရမည် ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကာ အစည်းအဝေးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြရသည်။ ။

နောက်နေ့တွင် M.D မှ ဝန်ထမ်းများကို သူ့အခန်းထဲ ခေါ်တွေ့ကာ သူ သဘောတူသလားဟု မေးလျှင် သဘောတူရမည်ဟု ဥပမာပေါင်း များစွာ အကိုးအကားပေါင်း များ စွာဖြင့် ရှင်းပြပြီး သဘောတူသလားမေးလျှင် သဘောတူပါတယ် ဖြေရန် Company ဝန်ထမ်းများက သဘောတူလိုက်ရ၏။

ထိုနေ့မှ စ၍ Company ဝန်ထမ်းများ နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် ထိုစကားက ရောက်သွားသည်။ ။ အချင်းချင်း တစ်ခုခုလုပ်မည်ဆိုလျှင် သဘောတူသလားဟု နောက်ကာ မေးကြ၏။ ထိုအမေးခံရသော ကိစ္စမှာ ငြင်း၍ မရသော ကိစ္စများ ဖြစ်သည်။ ။

ဥပမာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်တာမျိုး၊ တနင်္ဂနွေည ဂျူတီလဲ တာမျိုး၊ မနော်ထံမှ အထည် အကြွေးယူတာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသဘော တူသလားမှ သဘူတောသလားဟု ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ။ ထိုသို့ ပြော နေကြခြင်းမှာ Company ဝန်ထမ်းများကို အနည်းငယ် ဖိနှိပ်တတ်သော M.D ကို လက်စားချေသည့် သဘောနှင့် နောက်ပြောင်ခြင်းဟု အားလုံး က တရားဝင် သိထားသဖြင့် အားလုံး " သဘောတူ၊ သဘူတော" ဟု ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအကြောင်းအရာကို M.D အား မျက်နှာလုပ်ချင်သော ရုံးစောင့် ကြွ က်နီက ပြန်တိုင်သဖြင့် M.D သိသွားသည့်အခါ ဒေါသက ပြောဖွယ်ရာမ ရှိတော့။ ။ အပတ်စဉ် ဒါပါကိုပင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ပျော်နေ အော်နေ ဆူညံနေကြသော ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်လာကာ ထို ‘သဘူတော’ ဆိုသည့် ကိစ္စကို ဝန်ထမ်းများအား မေးတော့သည်။ ။

"ကဲ... အဲဒီ သဘူတော သဘူတော နဲ့ ကျွန်တော့်ကို နောက်နေတာ ဘယ်သူလဲ"

Company တစ်ခုလုံး ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောကြ၊ အားလုံး တစ်ဦးကို လေးငါးခွန်းတော့ ပြောပြီးနေကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်သူ့ကို ဘယ် သူမှ လက်ညှိုးထိုး၍ မရ။

"ဒီစကားလုံးဟာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာနဲ့ ကျွန်တော့်သိက္ခာကို စော်ကားနေတဲ့ စကားဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒီ တော့ နောက်တစ်ခါ ဘယ်သူမှ အဲဒီစကားလုံးကို မသုံးပါနဲ့၊ သုံးရင် ကျွန်တော် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူရလိမ့်မယ်"

M.D ဦးအောင်သိန်းက ဒေါသနှင့် တင်းကျပ်စွာ စည်းကမ်း ထုတ်ပြီး သည့် နေ့မှ စ၍ ထို ‘သဘူတောပါသလား’ ဆိုသော စကားလုံးမှာ အသံ

တိုးတိုးဖြင့် လုံးဝ တရားဝင်သွားသော ဝတ်ဆံများ Company၏ Code Name တစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။

ဒီနေ့တော့ ‘သဘူတောသလား’ ဟု အသံခပ်တိုးတိုးကို အမေးခံရ ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကံသာ သာဖြစ်သည်။ ။ ထိုအသံကို ကြားတိုင်း ကံသာလည်း မငြင်းနိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေသည်။ ။ ကိုဉာဏ်ပေါ်ကို ငါးရာမဟုတ် တစ်ထောင် ပေးလိုက်သည်။ ။ ကိုတင်အောင်ကိုကို ရှစ်ရာနှင့် ကိုမောင်ညိုကို တစ်ထောင်။

ကံသာတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်အပြီးမှာ ဒီနေ့ အစည်းအဝေးအတွက် ရောက်လာသော Company ပိုင်ရှင် ဦးမင်းခန့်၏ Mark II ကားစိမ်းပြာရောင်ကလေး Company ရှေ့ ထိုးရောက်လာ၏။

"ကံသာ Company ပိုင်ရှင်တော့ ရောက် လာပြီ၊ မင်းကိစ္စတွေ ပြီးပြီလား၊ အခမ်းအနားမှူးက မင်းပဲဆို"

"ဟုတ်တယ် ဆရာညို၊ နာမည်ရေးထားတဲ့ စာအိတ်တွေစီပြီး ထပ်ရုံပဲ ရှိတော့တာပါ၊ အားလုံး OK ပဲ"

အစည်းအဝေးစမည့် အပေါ်ထပ် အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ လူတွေ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ဝင်ဝင်လာကြသည်။ ။ မိန်းကလေးများက လက်ချင်းချိတ်လျက်၊ ယောက်ျားလေးများက အူမြူးနေသော မျက်နှာများဖြင့် စကားတွေ ပြောလျက် အိမ်ထောင်သည်များက အလုပ်ရှုပ်သည်ဆိုသည့် မျက်နှာပေးနှင့် တချို့စာရေးမများက နေကြာစေ့တွေ ဆီးထုပ်တွေ

ကို ဖွက်ယူလာလျက်။

Company ပိုင်ရှင်နှင့် M.D က ခန်းမအလယ်တွင် ခုံရှည်ကြီးများ နှင့် ထိုင်ကာ ဝင်လာကြသူများကို ပြုံးကာ ကြည့်နေကြသည် ။ ပိုင်ရှင် သူဌေးက စားပွဲရှည်ကြီးတွင် ခန့်ခန့်ကြီး ထိုင်ကာ M.Dကို စကားတီးတိုးပြောကာ နေ၏။ ဘာတွေပြောနေမှန်းတော့ မသိ။ M.D ဦးအောင်သိန်း၏ မျက်နှာမှာ စကားလုံးတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြား အပြုံးကို မထပ်ရအောင် ပြင်ထားပေးရသဖြင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လျက်ရှိသည် ။

ကံသာက ပိုင်ရှင်နှင့် သူဌေးထိုင်နေသည့် စားပွဲရှည်ကြီး၏ ညာဘက်တွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေရသည် ။ လူစုံလောက်သည့်အခါ မိုက်ကရိုဖုန်းကို စမ်းပြီး အခမ်းအနားကို စတင်ရသည် ။ ကံသာ အစီအစဉ်ကြေညာသည့်အခါ မသဲမကွဲ တရဲရဲ စကားပြောသံများ ၊ တိတ်ဆိတ်ကာသွားကြ၏။

Company လေးနှစ်ပြည့် အခမ်းအနားစကြောင်း ပြောသည့်အခါ လက်ခုပ်သံများကို ကြားရသည် ။ ထို့နောက် ဒုတိယ အစီအစဉ်အဖြစ် ပိုင်ရှင် ဦးမင်းခန့်က စကားပြောသည် ။

Company တိုးတက်၍ ဝမ်းသာကြောင်း၊ ဒီနှစ် မနှစ်ကထက် အမြတ်ငွေပိုကြောင်း၊ ပို၍ ကြိုးစားစေချင်ကြောင်း ဒါပဲ ပြောသည် ။ သို့သော် ဝန်ထမ်းများ ပိုကြိုးစားသင့်ကြောင်း ပြောရာတွင် သူဌေးက သူဂေါက်သီးရိုက်ပုံနှင့် ဥပမာ ပေးသည် ။

သို့သော် သူကလည်း ဂေါက်သီးသိပ်ရိုက်တတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် စကားမှာ အဆုံးသတ်မရ ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ Company ပိုင်ရှင်၏ စကားဂေါက်သီးက တစ်ချက်တည်းနှင့် ကျင်းမဝင်နိုင်ဘဲ လည်ကာနေ၏။

"ဂေါက်သီးရိုက်တဲ့ အခါ ရိုက်ချက်တိုင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက် ရှိသလို ကျွန်တော်တို့ Company က ဝန်ထမ်းတွေလည်း ဘာပဲလုပ်လုပ် ဦးတည် ချက်ဆိုတာ ရှိရမယ်။ ဥပမာ ဂေါက်သီးက သဲကျင်းထဲကျတယ် ဆိုပါ တော့၊ အဲဒီတော့ အဲဒါ ဟို ကျွန်တော် သဲကျင်းထဲက တော်တော် ရိုက်ရ တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဒါဟာ ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ။ ဂေါက်သီးဆိုတာ အချိန်အဆ သိပ်လိုတယ်။ မြက်ခင်းတွေက တော်တော် ဒုက္ခပေးတယ်။ ကျွန်တော် သဲကျင်းထဲက အပေါ်ပြန်တင်တော့ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ အ ခက်အခဲပေါ့ဗျာ၊ ကျင်းဆိုတာလည်း မြက်ခင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ အဲ ဒါပေါ့..."

ထိုသဲကျင်းထဲကျသွားသော ဂေါက်သီးက တော်တော်နှင့် ပြန်တက်မ လာတော့။ အောက်မှ စကားသံတိုးတိုးများ ပြန်ထွက်ကာလာ၏။ ဘယ် သူမှ ဦးမင်းခန့်၏ သဲကျင်းထဲမှာ ကျနေသော ဂေါက်သီးကို စိတ်မဝင် စားကြ။ M.D ဦးအောင်သိန်းတစ်ယောက်သာ တအံ့တဩ စိတ်ဝင်စား ဟန်ပြလိုက်၊ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်၊ မျက်မှောင်ကျွံကာ အသ ညည်းထိတ်ဟန်လုပ်လိုက်ဖြင့် ဟန်ဆောင်မှုကို မပီပြင်စွာ ဟန်ဆောင်လျ က် ရှိလေသည် ။

ဦးမင်းခန့်၏ ဂေါက်သီးက သဲကျင်းထဲမှာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ဟို ဟိုဒီဒီ ရောက်ပြီးနောက် ဦးမင်းခန့် သူ့ချစ်လှစွာသော ဇနီးက ဂေါက်သီး ရိုက်ပညာကို နားမလည်ကြောင်း၊ သူ့သမီး အကြီးမက Model သင်တန်း တက်နေကြောင်း၊ သူ့အိမ်တွင် သတင်းစာ ထွက်ယူတတ်သော ‘ရှယ်ကိုး’ အမည်ရှိ တယ်လီယာ ခွေးပုကလေး တစ်ကောင်ရှိကြောင်း ပြောကာ စ ကားကို အောင်မြင်စွာ အဆုံးသတ်သွားသည် ။

အောက်မှ ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးကြသည် ။

တတိယ အစီအစဉ်အရ M.D ဦးအောင်သိန်းက တစ်နှစ်အတွင်း ဆောင်ရွက်ချက်များကို တင်ပြပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဝန်ထမ်းများ စည်းကမ်း ပေါ့လျော့နေသေးကြောင်း အားမရကြောင်းကို အသံအနိမ့် အမြင့် မရှိသော အကြင်နာမပါသော အသံဖြင့် ခပ်တည်တည်ပင် ပြော သွား၏။

ဦးအောင်သိန်း ပြီးသွားတော့ ဝန်ထမ်းများ ပိုကျယ်သော လက်ခုပ် သံကို တီးကြသည် ။ ကံသာ ငွေပေးသည့်အလှည့်ကို ရောက်တော့မည် ဖြစ်၏။ နောက်မှ အပေါင်းအသင်းများက ယိုင်ရွဲ့နေသော ကိုယ်ခန္ဓာအ နေအထားများကို ပြင်သည် ။ ကံသာက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲ စီထပ်ပြီး သား ငွေထည့်ထားသော စာအိတ်များကို ငွေလင်ပန်းအပေါ်သို့ တင်လို က်သည့် အခါ "ဟေး" ဟူသော အားတက်သံကြီးကို ကြားရ၏။

ထိုအားပေးသံကြီးဆုံးမှ ကံသာက လေသံအေးအေးနှင့်ပင် တစ်နှစ် စာ ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းကို ဖတ်ပြပြီး အတည်ပြုချက် ရယူသည် ။ ဦး အောင်သိန်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံး၏။ ထိုအတည်ပြုချက်နောက် ကံသာ က အသံကို မြှင့်တင်လိုက်သည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ ... အခုနှစ်အမြတ်ငွေ ၁၀% ကို ဝန်ထမ်းအားလုံးနဲ့ ညီတူ မျှတူ ခွဲဝေ ငွေဘောက်ဆူး တစ်ဦးကို ရှစ်ထောင့်ကိုးရာစီ ရရှိပါတယ်ခင် ဗျား"

"ဟေး..."

လက်ခုပ်သံ ဝေါခနဲ လွင့်တက်လာ၏။ တချို့က လက်ကိုင်ပဝါများ ကို မြှောက်ကြသည် ။ "ဝေပါတော့ဗျို့"၊ "ပေးပါတော့" စသည် ဖြင့် အော်ကြသည် ။ ဒါပါနှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေးသည် ပျော်ရွှင်စရာအ ကောင်းဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည် ။ ကံသာကလည်း

တစ်နေ့လုံး လျှို့ဝှက်ထားသော လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ဖွင့်ချလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ဆူညံနေသော အသံတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားအောင် ကံသာ လေသံကို မြှင့်တင်ကာ အော်ရသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနေ့ နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးရဲ့ ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းများ ဆုံးဖြတ်ချက်များ နဲ့ အသစ်ချမှတ်သော စည်းကမ်းများကို အားလုံး သဘူတောပါသလား ခင်ဗျား"

ကံသာ အားရပါးရ အော်လိုက်သော နောက်ဆုံး စကားလုံးများကြောင့် အောက်မှ လူတွေအားလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။ ။ ကံသာ၏ ပျော်ရွှင်အားရနေသော မျက်နှာကြီးတစ်ခုကိုသာ မိုက်ကရိုဖုန်းရှေ့မှာ တုန်ခါနေ၏။ အောက်မှ ဘာသံမှ မကြား၊ လူတွေအားလုံး တိတ်ကာ ကံသားကို ငေးသည်။ ။

ဘာဖြစ်တာလဲ...၊ ကံသာ ကြောင်ကာ သွား၏။ သူ့စကားမှာ ဒီနေ့ဒါပါ၏ အကျယ်လောင်ဆုံး ဟစ်အော်ကာ သဘူတောရမည့်စကား။ ဘာကြောင့် တိတ်ပြီး ငြိမ်သွားရတာလဲ။ ကံသာ လုံးဝ နားမလည်နိုင်။ ကံသာ ပရိသတ်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ဦးတင်ကိုအောင်က လက်သီး လှမ်းထောင်ကာ ပြ၏။ ဘာပါလိမ့်။ M.D ကို ပြန်လှည့်ငေးတော့ မျက်နှာနီရဲကာ နေသည်။ ။ ဒေါသဖြင့် ကံသားကို ကြည့်နေသည်။ ။ M.D နှင့် ဦးတင်ကိုအောင် ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။

"ကျွန်တော့်အစီအစဉ်တွေ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ သဘူမတောကြတာလဲ ခင်ဗျာ "

တိတ်ဆိတ်မှုက လုံးဝ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသွားသည်။ ။ ကံသားကို ကြောက်စရာ ထိတ်လန့်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် အားလုံးက ကြည့်နေကြ၏။ Company ပိုင်ရှင်က ထိုင်နေရာမှ ထကာ ကံသာကို "

ဟေ့ကောင်" ဟု အော်သည် ။ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။

" မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကျွန်တော့်စကားကို ဘာဖြစ်လို့ သဘူမတော...
ဟာ..."

ကံသာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ အမြင်အားလုံး ပြာဝေကာ သွား
၏။

"သ...သဘူ မဟုတ်ဘူး ၊ သဘော... သဘောပါ...၊ သဘောတူသ
လား မေးတာပါ...၊ သဘောပါ၊ သဘူမဟုတ်ပါဘူး၊ သဘောတူသလား၊
သဘောတူပါသလား ခင်ဗျာ"

"တူပါတယ်၊ တူပါတယ်၊ တူပါတယ်"

ကြောက်လန့် ထစ်ငေါ့နေသော ကံသာ့စကားသံ ဆုံးသည် နှင့် အော
က်မှ လူများ ဝိုင်းအော်သံက ဆူညံကာ သွားကြသည် ။ Company ပိုင်ရှ
င် ဦးမင်းခန့်ပင် ဝမ်းသာအားရ ခပ်မြန်မြန် ဝိုင်းအော်သည့်အထဲတွင် ပါ
သည် ။ ကံသာ့တစ်ကိုယ်လုံး အသိစိတ် ပျောက်ကာ ရှက်ခြင်းနှင့် ကြော
က်လန့်ခြင်းတို့ ကြောင့် ဒူးတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေ
ကုန်၏။

မွန်ထူနေသောစိတ်ဖြင့် ရှေ့က ငွေလင်ပန်းထဲတွင် ထည့်ထားသော
စာအိတ်များကို Company ပိုင်ရှင်ထံ သွားရောက်ပေးရ၏။ ရှက်စိတ်၊
စိုးရိမ်စိတ်တို့ ကြောင့် မျက်စိထဲတွင် ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့သော ကံသာ
သည် ငွေလင်ပန်းကို စားပွဲပေါ်အတင် စားပွဲစွန်းနှင့် လင်ပန်း တိုက်မိ
ကာ လွတ်ကျသွားသည် ။

လင်ပန်းနှင့် ကြမ်းပြင်ထိသံ ဂွမ်းခနဲကြောင့် အောက်မှ ဝါးခနဲ ရယ်
လိုက်ကြ၏။

သွားပြီ။

ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စွာ ကံသာ ထိုင်ချပြီး စာအိတ်များကို ငုံ့အ
ကောက်တွင် ကံသ့လိုပင် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်စွာ စာအိတ်များကို ကုံး
ကောက်သော M.Dနှင့် ခေါင်းချင်း တိုက်မိကာ နှစ်ဦးစလုံး ဖင်ထိုင်လျက်
လဲကျသည် ။ အောက်မှ တဝေါဝေါ တဟားဟား ရယ်သံတွေ မရပ်တော့
။

"ဟေ့ကောင် မင်း...မင်း ...တောက် ကံသာ"

အောက်မှ ရယ်သံတွေ...။

ဦးမင်းခန့်ပင် စားပွဲကို ကိုင်ကာ ပြန်မထိုင်နိုင်ဘဲ တဟားဟား အော်
၍ ရယ်သည် ။

ကံသာလည်း ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဝိညာဉ်ပျောက်သွားသူလို
ရှေ့တွင် ရှိနေသော စာအိတ် များကို အတင်းကျုံးကာ ကောက်ပြီး လင်ပ
န်းကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးရသည် ။ ဖိသိပ်မျိုချထားရသော ဒေါသနှင့် မျ
က်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်ကာ ရှက်နေသော M.D မျက်နှာကို ထပ်မကြ
ည့်ရဲတော့ဘဲ မိုက်ကရိုဖုန်းထံ ပြန်လာကာ နာမည်တွေကို ခေါ်ရသည် ။
ကံသ့ အသံတွေ တုန်ယင်ကာ နေ၏။

"ဦးလှခိုင်၊ ဇာနည်ထွန်း၊ အေးအေးမြိုင်၊ စောသွဲ့သွဲ့မြင့်..."

ရှက်ရှက်နှင့် ကံသာ နာမည်တွေကို စွတ်အော်သည် က
တစ်ကြောင်း၊ လင်ပန်းပြုတ်ကျသွားသဖြင့် မူလက နာမည်နှင့်အတူ အ
စဉ်လိုက်ထားသော စာအိတ်တွေ မှားကုန်သည် က တစ်ကြောင်း၊
ထို့ကြောင့် M.D အနားတွင် လူတွေ ပိုင်းအုံကာ လာသည် ။

"ဟေ့ကောင် ကံသာ၊ မင်း... ခွေးမသား... မင်း...မင်း ပြီးရင် လာခဲ့၊

ငါ့အခန်းထဲကို လာခဲ့၊ ဟဲ့ဟဲ့ မတိုးကြနဲ့ ၊ ကဲ ယူကြတော့ဟေ့၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ယူကြတော့ "

ဝိုင်းနေသည့် လူတွေကြားထဲမှာ M.D က ရအောင် တိုးထွက်ကာ ဒေါသဖြင့် တဝုန်းဝုန်း လျှောက်ကာသွားသည် ။ အောက်က လူတွေ အားလုံး အပေါ်တက်လာကာ ပိုက်ဆံအိတ်တွေကို ဝိုင်းကာ လုယူနေကြသည် ။ ကံသွားကို တစ်ယောက်မှ လှည့်မကြည့်ကြတော့။

ကံသာ မိုက်ကရိုဖုန်းရှေ့မှာ တွေတွေကြီး ရပ်နေမိသည် ။

သွားပြီ။

ဘာကြောင့် ဒီစကားကို သူသွားပြောရသနည်း။ Company ပိုင်ရှင်နှင့် M.D မင်္ဂလာယူရမည့်ပွဲကို စကားတစ်လုံးတည်းနှင့် ဖျက်ဆီးမိပြီ။ ထိုစကားကို လူရှေ့မှာ မိုက်ကရိုဖုန်းနှင့် အားကုန် အော်မိသော သူ့ကို M.D က ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့။

သက်ပြင်းကို ချရင်း နဖူးက ချွေးစေးတွေကို သုတ်ကာ ရှေ့သို့ လှမ်းငေးသည့်အခါ အောက်ဘက်ထိုင်ခုံများ အကြားတွင် တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည် ။

ကြောင်ငေးငေးနေသော ကံသာနှင့် ထိုမိန်းကလေး မျက်ဝန်းချင်း ဆုံမိကြသည့်အခါ ထိုမိန်းကလေးက အသံမထွက်ဘဲ အားရပါးရ ပြုံးပြကာ ထိုင်ခုံများကြားမှ ထွက်သွားသည် ။ သူ့ကို အားရပါးရ ပြုံးပြသွားသော်လည်း ကံသာ ထိုမိန်းကလေးကို မသိ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။

သို့သော် ကံသာ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ လင်ပန်းထဲက စာအိတ်တွေကို အလုအယက် ရွေးယူနေကြသော လူများ အကြားမှ စိတ်ပျက်

လေးပင်စွာ ထွက်လာမိခဲ့သည်။ ။

Company ထဲ ပြန်ရောက်၍ ကံသာ စားပွဲမှာ အားရပါးရ ထိုင်ချကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုကို ပြန်လည် အားပေးနေတုန်း တင်မောင်မြင့်က အရေးတကြီး ဝင်လာကာ ကံသာကို အော်ပြော၏။

"ကံသာ မင်းကို M.D က သူ့အခန်း..."

စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘဲ ကံသာ တင်မောင်မြင့်ကို လက်ကာပြကာ ထိုင်ခုံမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို မနည်းဆွဲမကာ ထရင်း M.D အခန်းထဲသို့ သွားရသည် ။ သားသတ်ရုံသို့ သွားရသော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်လို ကံသာ M.D အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည် ။

"မင်းကတော့ တကယ်ပဲဟေ့၊ တကယ်ပဲ၊ ဟား...ဟား၊ ဟား... အေးလေ ဒါပေမဲ့ မင်း တကယ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သဘူတောသလား၊ ဟား...ဟား...ဟား၊ အေးအေး၊ ပျော်စရာတစ်ခုပေါ့ကွာ၊ ငါ မင်း အိုက်တင်ကို သိတယ်...သိတယ်'

ဦးမင်းခန့်က ပြောရင်း ရယ်သည် ။ M.D ဘက်ကို လိုက်ကြည့်သည့် အခါ M.D ကြီးက မရယ်ချင်သော်လည်း လိုက်ကာ ရယ်နေရ၏။ ကံသာကတော့ တကယ့်ရယ်သံနှင့် ဟန်ဆောင်ပြီး ရယ်နေသည့် ရယ်သံ နှစ်ခု ရှေ့မှာ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်ကာနေရသည် ။

"ငါ့ကို ကြောင်ပြီး မင်း မှန်သွားတော့ လိုက်အော်မိတာကွ၊ နောက်ကို သတိထားပေါ့ကွာ၊ သွားတော့၊ သွားတော့၊ ဟား...ဟား...ဟား..."

ကံသာ ရုံးခန်း အပြင်ဘက် ရောက်သည် အထိ ရယ်သံက ကြားနေရ တုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ညနေ ရောက်သည် က တစ်ကြောင်း၊ ဆုကြေးငွေ ရပြီးသည် က တစ်ကြောင်းမို့ ဝန်ထမ်းများအားလုံး ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီ ဖြစ်သည် ။ အားလုံး ပျော်ရွှင်လျက် အားလုံးဆူညံရွှင်မြူးလျက်။

ကံသာ စားပွဲကိုလာကာ File များကို အံ့ဆွဲထဲ ထည့်သည် ။ ဘယ်သူ့ ကိုမှ မကြည့်။ ဘာကိုမှ လည်း မပြော။

"ကံသာ ကောင်လေး၊ မင်း မိဘကျေးဇူးကို သိသလား"

ကိုခင်ဇော် စကားကြောင့် ကံသာ ကြောင်သွား၏။

"ဗျာ...မိဘကျေးဇူး"

"အေးလေကွာ... မင်း မိဘကျေးဇူးတောင် မသိဘူးလား၊ စံပြဈေးက ကွာ၊ မှတ်တိုင်ဘေးက ဆိုင်၊ အဲဒီကို ငါတို့ သွားကြမလို့ ၊ သဘူတောသ လား၊ ဟားဟား...ဟား...ဟား"

မိဘကျေးဇူးကို ကံသာ သိသောကြောင့် ကိုခင်ဇော့တို့ နှင့် လိုက်မသွားဖြစ်တော့။

သူနေသည့် အိမ်ကလေးသို့သာ ကံသာ လေးပင်စွာ ပြန်လာခဲ့သည် ။ သူပြန်လာသည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် တွေ့ရသော ညနေရီဝင်ကာစ လူတွေအားလုံး ဘောနက်(စ) ရထားကာ ပျော်ရွှင်နေသည် ဟု ပင် ကံ သာ ထင်သည် ။ ပျော်ရွှင်နေသူတွေနှင့် ကံသာ မတွေ့ချင်။

သော့ဖွင့်ပြီး ကံသာ အိမ်ကလေးထဲကို ဝင်လိုက်တော့ အိမ်ကလေး က တိတ်ဆိတ် နွေးထွေး စွာပင် သူ့ကို ကြိုသည် ။ ကံသာ စိတ်ညစ် ပင် ပန်းလာသည် ကို သိနေသလို သူထားခဲ့သော ပရိဘောဂများ ၊ အဝတ်အ

စားများ ၊ ပန်းကန်ခွက်ရောက်များ ၊ စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်များက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ကံသားကို ကြိုနေကြသည် ။

စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ကံသာ ခုတင်ပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းများကို မှီ တံထားလိုက်၏။ ပထမဆုံး မှတ်ချထားသော မျက်ဝန်းထဲမှ ပေါ်လာသော မျက်နှာက M.D မျက်နှာ။ သူ့မျက်နှာက မင်းငါ့ကို လူတွေ အားလုံးရှေ့မှာ အရှက်ခွဲတာဟူသော မကျေနပ်သည့် ဒေါသမျက်နှာ။ ထိုမျက်နှာ ပျောက်သွားတော့ ရယ်သံများ ၊ ကံသာ သက်ပြင်းကို ချကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြေလျော့ကာ အဆင်အပြေဆုံး ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ရင်း မျက်လုံးများကို မှီ တံထားခဲ့သည် ။

အိမ်ကလေးက တိတ်ဆိတ်၍ နေသည် ။ ဘာသံမှ မကြားရ။ ကံသာ စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်း အားငယ်နေသည့်အတွက် နေရာတိုင်းတွင် ရှိနေသော တိတ်ဆိတ်မှုသည် ကံသားကို တမင် လှောင်ပြောင်နေသလို ထင်ရသည် ။ ကံသာသည် ဒဂုံမြို့သစ် တောင်ပိုင်းတွင် ရှိသည့် သူ့ဦးလေးပိုင်သော ဒီအိမ်ကလေးတွင် တစ်ဦးတည်းနေခြင်းဖြစ်သည် ။ ကံသားမိဘများက နယ်တွင် ရှိပြီး ကျောင်းပြီးကတည်းက အလုပ်ရခဲ့သော ကံသာက ဦးလေး၏ လူမနေသော ဒီအိမ်ကလေးမှာ တစ်ဦးတည်း နေရခြင်းဖြစ်သည် ။

ကံသာသာ မိသားစုနှင့် နေရလျှင် ဒီနေ့ဖြစ်လာသော ကိစ္စကို ပြန်ပြောသည့်အခါ ရယ်သည့်လူလည်း ရှိချင်လျှင် ရှိမည်။ သူ့ဘက်မှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ သို့သော် ... အခုတော့ အိမ်ကလေးက တိတ်၍ နေသည် ။ ထိုတိတ်ဆိတ်မှုသည် ကံသာ၏ အရှက်ကို ပို၍ ရှက်စေသည် ။ အားငယ်မှုကို ပို၍ ဝမ်းနည်းစေသည် ။ ကံသားမှာ သာ အဖော်တစ်ဦး ရှိနေခဲ့လျှင်...

ကံသာ၏ မှီတိချထားသော မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်နှာတစ်ခု ပေါ်ကာ လာ၏။ ထိုအမှောင်ထဲတွင် ပေါ်လာသော မျက်နှာကို ကံသာ မျက်လုံး မ ဖွင့်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ ထိုမျက်နှာက ကံသာကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးပြနေ၏။ မျက်လုံးမှီတိထားသော အမှောင်ထဲတွင် ပင် ကံသာ ရုတ်တရက် ကြောင်၍ နေသည် ။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ။ မျက်လုံးကို ဖွင့်လို က်မိ၏။ ခြင်ထောင်အမိုးကို မြင်ရသည် ။ ကံသာ ချက်ချင်း မျက်ဝန်း ကို မှီတိကာ ခုနက မြင်ရသော မျက်နှာကို ပြန်လိုက်ရှာ၏။ မတွေ့ရ တော့။

ကံသာ မျက်ဝန်းကို ပြန်မဖွင့်တော့ဘဲ အထီးကျန်ဆန်ခြင်းထဲ ပြန်လည် ပြုတ်ကျသွား၏။ အိမ်ကလေး၏ နေရာအနံ့ရှိ တိတ်ဆိတ်မှုထဲတွင် ကံသာ၏ အထီးကျန်ခြင်းသည် တီးတိုး စကားပြောနေသည် ။ ထိုစကား သံကို ပြန်လည် နားထောင်နေသူမှာ လည်း ကံသာပဲဖြစ်သည် ။ တဖြည်းဖြည်း နားထောင်ရင်း ကံသာ အိပ်မောကျသွားခဲ့သည် ။

ကံသာ အိပ်ရာက ပြန်နိုးလာတော့ ညရိပ်ဦးသည် လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကက်ဆက်သံများ နှင့် မြူးတူးနေပြီ ဖြစ်သည် ။ ကံသာ အိမ်ခန်းကလေးအတွင်းမှာ တော့ ကံသာ မအိပ်ခင်က ရှိနေသော တိတ်ဆိတ်မှုသည် ကံသာ အိပ်ပျော်နေစဉ် တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်စောင့်နေဟန်တူသည် ။

ညနေခင်းတွင် အိပ်မိသူတစ်ယောက် ခံစားရသလိုပင် ကံသွတစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ လေးနေသည်။ ဗိုက်ဆာသည်။ ရုံးက အပြန် ကြက်သားဟင်းဝယ်ကာ ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားမိသည် ကို သတိရသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျကာ အားငယ်နေသူ ရင်ထဲတွင် ကြက်သားဟင်းနှင့် နယ်ထားသော ထမင်းပန်ကန်ကို တမြေမြေ ဆာလောင်လာ၏။

ရုံးရှေ့ ထမင်းဆိုင်မှ လှလှစိုးက ဘောနက် (စ) ရသဖြင့် ထမင်းကြွေး ဆပ်သွားသူတွေကြောင့် ပျော်ရွှင်ကာ ကြက်သားတစ်ပွဲကို အသားချည်း ထည့်ပေးလိုက်သည် မဟုတ်လား။ အနှစ်တွေ အများကြီး ထည့်ပေးလိုက်သည် မဟုတ်လား။ တို့ စရာတွေ သတ်သတ် ထုပ်ပေးလိုက်သေးသည် မဟုတ်လား။

သွေးလေးနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ကံသာ မနည်း ဆွဲမကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ကာ အိမ်နောက်ဖေးသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကြက်သားဟင်း အနှစ်များများ နှင့် နယ်ထားသော ထမင်းပန်းကန်သည် ...။

သို့သော် ...ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ သူအုပ်ထားခဲ့သော ထမင်းအုပ်ဆောင်းက လန်ကာ နေ၏။ ဘောနက်(စ) ၏ အပိုပစ္စည်းအဖြစ် ရထားသော ကြက်သားဟင်းထုပ်သည် ကြက်သားဟင်းအဆီများ ဖိတ်လျက် စားပွဲပေါ်မှ စွပ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုအဖြစ် အောက်သို့ကျကာ နောက်ဖေးတံခါးနီးတွင် ဟင်းလင်းပွင့်လျက် ရှိသည်။

ကံသာ၏ လေးနေသော သွေးတွေ ဂုန်းခနဲ စတင်လည်ပါ၏။ ခေါက်တုန့်ချည်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်သည် ပွင့်လျက်ရှိကာ ဟင်းအနှစ်များ ကြားထဲတွင် ကြက်သားတစ်တုံးသာ အေးစက် တိတ်ဆိတ်စွာ ကံသွကို စောင့်နေသည်။

ကံသာ ဂုန်းခနဲ ပြေးထွက်ကာ ကြက်သားတုံးနားတွင် ငုတ်တုတ်ထို

င်ပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သတ္တဝါ တစ်ကောင်သည် ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် ထမင်းအုပ်စောင်းကို လှန်ကာ ကြက်သားထုပ်ကို ဆွဲချသွားခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ကံသာ ဒီအိမ်မှာ နေခဲ့သည့် တစ်လျှောက်လုံး ထိုသို့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ကံသာ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

ကြောင်...။

ထိုသတ္တဝါသည် ကြောင်တစ်ကောင်သာ ဖြစ်ရမည်။

သို့သော် ထိုယူဆချက်ကို ကံသာ ချက်ချင်းပင် ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်၏။ အနည်းငယ် သေးသွားသော ကြက်သားအနှစ်စွပ်ကြောင်းက နောက်ဖေးသို့ ထွက်သည့် တံခါးမနှင့် ကံသာအိပ်ခန်းထောင့် စီးကရက်ဘူး တစ်ဘူးစာခန့်ရှိသော အပေါက်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အိပ်ချင်စိတ်တို့ လုံးဝပျောက်သွားကာ ကြက်သားဟင်း အနှစ်များ ပေကျံနေသော အပေါက်ထဲသို့ လက်နှိုက်ကြည့်သော ပျော့စိသော အရာတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် "အား" ခနဲ လန့်၍ အော်ကာ လက်ကို ကမန်းကတန်း ထုတ်ရ၏။ နောက်မှ ကြက်သားတုံး တစ်တုံး တစ်နေတာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိကာ ရယ်ချင်သွားသည်။

အပေါက်ဝတွင် တစ်နေသော ကြက်သားတစ်တုံးသည် စားသုံးရန် လုံးဝ မသင့်တော့သော်လည်း မိမိပိုင်သော ကြက်သားတုံး ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်၏ လောဘကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ စူးစမ်းချင်သော လူ၏ မွေးရာပါဗီဇကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ အသုံးမဝင်တော့ပြီ ဖြစ်သော ထိုကြက်သားတုံးကို ကံသာ ဒုတိယအကြိမ် ဆက်နှိုက်သည်။

သို့သော် ... ကြက်သားတုံးက မရှိတော့။

ကံသာလက်က အပေါက်မှ ပထမနှိုက်သော နေရာထက် ခပ်ဝေး

ဝေးထိ နှိုက်မိသော်လည်း ကြက်သားတုံးက မရှိတော့။ ကံသာ တအံ့တ
ဩ ဖြစ်သွားသည် ။ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး စဉ်းစားသည် ။ သူ ပထမထိခဲ့
သော အရာမှာ ကြက်သားတုံးတစ်တုံးရော ဟုတ်ရဲ့ လား၊
ဟင်းဖြစ်နေပြီးသော ကြက်သားတုံးကတော့ အထဲကို တိုးရွေ့ မသွားနိုင်
ပါ။

ပထမတွေ့ထိခဲ့သော အတွေ့အထိကို ပြန်ခံစားကြည့်သည့်အခါ ...
ကြွက်...။

ကံသာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်တွေ့ထိခဲ့သော ပျော့စိစိအရာမှာ ကြွက်
တစ်ကောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သာ ဖြစ်ရမည်။ ထိုကြွက်သည် ကံသာ၏ ည
နေစာကို လုယူသွားသော ကြွက်။

ကံသာ တောက်ခတ်လိုက်သည် ။ ကြမ်းပေါ်တွင် ကျနေသော ကြက်
သားတုံးကို ထပ်ပြီး တက်နင်းမိကာ ချော်လဲမလို ဖြစ်သွားသောကြောင့်
ဒေါသ ပိုဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကြက်သားတုံးနှင့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို
နောက်ဖေး တံခါးဖွင့်ကာ လွှင့်ပစ်လိုက်သည် ။ ကြက်သားအနှစ်များကို
ဆေးကြောပစ်ရ၏။

တကျူတ်ကျူတ် ဆာလောင်နေသော သူ့အစာအိမ်နှင့် လမ်းထိပ်တွင်
ရနိုင်သမျှ အစာများကို လိုက်လံ ချိန်ကြည့်ပြီးနောက် ထိုနေ့က ကံသာ
ညနေစာသည် ဒန်အိုးကို စောင်းထားသော ကုန်ခါနီးနေပြီ ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်
ရွှေ၏ ခပ်ပျစ်ပျစ် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲနှင့် ထမင်းကြမ်းခဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

ထိုနေ့က ကံသာတို့ ရုံးမှာ ဆုကြေးတွေ ပေးသည် ။

အရှက်ကွဲလာသော ကံသာသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ကြွက်တစ်
ကောင်ကို စတင်တွေ့သည် ။ မိန်းကလေးက ပြုံးပြပြီး လှည့်ထွက်သွား
၏။ ကြွက်ကတော့ လက်ဖြင့် တစ်ချက် တို့ ထိခွင့် ရလိုက်သည် ။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ကြွက်တစ်ကောင်ကို တစ်နေ့တည်း
ကံသာ အဆင်မပြေစွာ စတင် တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။ ။
